

стои първото условие на мъдростта. По добрѣ е да умѣешъ, съ умѣренни крачки да ходишъ по твърдата земя, на която ний принадлѣжимъ, отъ колкото да си присвоимъ, като Икара, способността на прѣитѣ и да притежаваме жалко безсмъртие, като кръстимъ джлбокото море съ своето име. Другата полза отъ метафизиката е положителната: тя на освоива (запознава) съ великитѣ основни истини, на които са гради зданието на всичкитѣ науки. Метафизиката не е само чисто формална наука, като логиката; на противъ, тя е наука на основната и сѫществената реалност, която служи като основание на всичкитѣ явления, сѫщо тѣй както душата на човѣка — на негова физическа външность, и която прѣнося всичкитѣ измѣнения, като вѣченъ тѣхенъ типъ. Тѣзи реалности състои въ тѣзи общи, всепроницающи и всичко управляющи сили, които дѣйствуваха и въ ботаниката, и въ физиологията, и въ геологията, и въ астрономията, и въ химията, и въ антропологията; всѣка една (особна) отрасль на познанието е само единичното проявление на тѣзи сили; съ една рѣчъ, тѣзи реалности е общото начало на всичко, което сѫществува. А тѣй като всѣко едно сѫщество прѣставлява съ себѣ си само величественото развитие на самоопрѣдѣляющия разумъ (понеже безъ обитающимъ въ него разумъ свѣта би билъ като хаосъ, а не като міръ, вселенна), то отъ това следва, че метафизиката е наука за абсолютния или міровия разумъ, до колкото той може да бѫде познаваемъ отъ нашия ограниченъ и единиченъ разумъ. Въ този смисълъ метафизиката, както вече въ дрѣвностъ било забѣлязано отъ Аристотеля, съвпада съ теологията *). Дѣйствително, идеята за Бога, като неограниченъ, самосѫщъ, само-дѣйствуващъ и самоопрѣдѣляющъ разумъ, е едничката идея, която ни дава въз-

*) „Видоветъ на теоретическото познание; биватъ три, казва Аристотель:“ физика, математика и теология. Послѣдната са наречи теже първа философия; защото разглежда общите на сички реални сфери принципи. Тѣзи принципи сѫ: 1) форма или сѫщностъ, 2) вещество или материя, 3) движущая, или дѣйствующа причина и 4) цѣль,“ Метаф. Аристотеля, X,